

KANUNLARDA ÖNGÖRÜLME KİŞİSEL VERİ İŞLEME ŞARTINA İLİŞKİN BİLGİ NOTU

BİLGİ NOTU

I. TÜRK HUKUKU KAPSAMINDA DEĞERLENDİRME

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın **“Özel Hayatın Gizliliği ve Korunması”** başlıklı 20. maddesinin birinci fıkrasında, *“Herkes, özel hayatına ve aile hayatına saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir. Özel hayatın ve aile hayatının gizliliğine dokunulamaz.”* hükmüne yer verilmiştir. Söz konusu maddeye 2010 yılında gerçekleştirilen Anayasa değişikliğiyle üçüncü fıkra olarak; *“Herkes, kendisiyle ilgili kişisel verilerin korunmasını isteme hakkına sahiptir. Bu hak; kişinin kendisiyle ilgili kişisel veriler hakkında bilgilendirilme, bu verilere erişme, bunların düzeltilmesini veya silinmesini talep etme ve amaçları doğrultusunda kullanılıp kullanılmadığını öğrenmeyi de kapsar. Kişisel veriler, ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebilir. Kişisel verilerin korunmasına ilişkin esas ve usuller kanunla düzenlenir.”* hükmü eklenmiş ve kişisel verilerin korunmasına temel hak niteliği kazandırılmıştır.

Diğer taraftan, Anayasa'nın **“Temel hak ve hürriyetlerin sınırlanması”** başlıklı 13. maddesi, *“Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz.”* hükmünü haizdir. Belirtmek gerekir ki tüm temel hak ve özgürlüklerde olduğu gibi, kişisel verilere ilişkin koruma mutlak değildir, diğer hak ve özgürlüklerde olduğu gibi sınırlanabilir. Bu sınırlamanın Anayasanın 13. maddesinde belirtilen esaslara uygun olarak gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Nitekim, Anayasa'da özel hayatın gizliliği ve korunması kapsamında temel bir hak olarak düzenlenen kişisel verilerin korunması hakkı da ancak Anayasa'da belirtilen kriterlere uygun olarak ve kanunla sınırlanabilecektir. Yine aynı doğrultuda, 6698 sayılı Kişisel Verilerin Korunması Kanunu

(Kanun) ile kişisel verilerin korunmasına ilişkin usul ve esaslar düzenlenmiş olup, Kanun'un 28. maddesi ile Kanun hükümlerinin uygulanmayacağı istisnai durumlar sınırlı olarak belirtilmiştir. Bu minvalde, söz konusu 28. maddenin, ilgili kişilerin kişisel verilerinin korunmasını isteme hakkına yönelik Kanun ile getirilen bir sınırlama teşkil ettiği değerlendirilmektedir.

Öte yandan Anayasa'nın 20. maddesi ile, kişisel verilerin ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızasıyla işlenebileceğinin düzenlenmesi karşısında, Kanun'un **“Kişisel verilerin işleme şartları”** başlıklı 5. maddesinde düzenlenmiştir.

Anayasa hükümlerinden hiçbiri, Devlete veya kişilere, Anayasayla tanınan temel hak ve hürriyetlerin yok edilmesini veya Anayasada belirtilenden daha geniş şekilde sınırlandırılmasını amaçlayan bir faaliyette bulunmayı mümkün kılacak şekilde yorumlanamaz. Hükmün lafzından temel hak ve hürriyetlerin tüzük, yönetmelik, kanun hükmünde kararname gibi araçlarla düzenlenmesi ya da sınırlandırılmasının mümkün olmadığı anlaşılmaktadır.

Temel hak ve özgürlüklerin düzenlenmesi kavramı bazen sınırlandırma kavramı ile eş anlamlı kullanılmaktadır. Kimi yazarlarsa her düzenlemenin sınırlama anlamına gelmediğini, hakkı daha güçlü duruma getiren, ona daha etkin bir içerik kazandıran ya da anayasal sınırlarını somutlaştırmaktan ibaret kalan işlemlere düzenleme dendiğini savunmaktadırlar. Sınırlama ile düzenlemenin özdeş olduğunu savunan yazarlara göre her düzenleme aynı zamanda özgürlüklerin korunması sorununu da gündeme getirir.¹ Öte yandan sınırlama ile düzenlemenin özdeş olmadığını savunanlara göre ise;

1- ŞENOĞLU, Fuat, Temel Hak ve Özgürlükler, Bu Hakların ve Özgürlüklerin Sınırlanması ve Bunlarla İlgili Kavramların Açıklamaları.

her sınırlama bir düzenlemedir fakat her düzenleme bir sınırlama değildir. Yapılan düzenlemenin bir sınırlama olup olmadığını tespit etmek, saptayabilmek için düzenlemenin içeriğine bakmak gerekecektir. Eğer yapılan düzenleme bir hak normunun güvence altına aldığı yaşam kesitini daraltma sonucunu doğuruyorsa, bu sınırlamadır. Ancak buna karşı temel hakkı güçlendirici, onun daha etkin kullanılmasını sağlayan düzenlemeler sınırlama değildir. Burada ikinci görüşü kabul pozitif hukuk açısından daha doğru görülmektedir. Norm alanına daraltma getirmeyen, düzenlemelere sınırlama gözüyle bakmak ve sınırlama düzenleme özdeşliğini savunmak zor gözükmektedir. Aynı şekilde “kanunla sınırlama” hükmünün anlamı da “ancak” sözcüğü ile ve “Anayasa'nın sözüne ve ruhuna uygun sınırlama” hükmüyle bir arada ele alındığında kendini gösterir. Sınırlamanın “ancak” kanun ile yapılabilmesi, idarenin düzenleyici işlemiyle doğrudan bir temel hak sınırlaması yapılamayacağını belirtmektedir. Ancak bundan idarenin temel hak alanında hiçbir surette düzenleme yapamayacağı anlamı çıkarılamaz. Burada söz konusu olan ilke şudur: İdare, kendiliğinden bir temel hak sınırlaması yapamayacak, başka bir deyişle ancak belli bir kanunun Anayasa'nın sözüne ve ruhuna uygun olarak zaten getirmiş olduğu sınırlama dışında yeni bir sınırlama yaratamayacaktır. Buna karşılık idare, kanuni sınırlamayı somutlaştıran düzenlemeler yapabilecektir.²

Bu kapsamda 6698 sayılı Kanun'un 5. maddesi açısından bakıldığında, kanunlarda kişisel verilerin işlenebileceğine ilişkin bir hüküm, veri işleme şartını oluşturacaktır. Kişisel veri işlenmesiyle ilgili herhangi bir kanunda açık bir hüküm varsa veya açık bir hüküm ile ikincil mevzuata yönlendirme yapılmışsa bu durumda kişisel verilerin işlenmesi mümkündür. Örneğin, 4857 sayılı İş Kanunu'nun 75. maddesi gereği işveren, çalıştırdığı her işçi için bir özlük dosyası düzenlemesi ve bu işçinin kimlik bilgilerinin yer

2- SAĞLAM, Fazıl, Temel Hakların Sınırlanması ve Özü, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları- 506, Ankara, 1982, s. 79.

alması gerektiği hükmü yer almaktadır. Bu kapsamda işveren, çalıştırdığı işçinin kimlik verilerini “kanunlarda açıkça öngörülmesi” işleme şartına dayanarak işleyebilecektir.

Küzeci, “açık” ibaresinin olması sebebiyle kanunlarda açık düzenleme olması halinde kişisel verilerin işlenebileceği, aksi halde kanunla verilmiş genel yetkinin kişisel verilerin işleme şartları kapsamında sayılmayacağı görüşündedir.³ Kanaatimizce, burada kanun koyucunun iradesine bakılması gerekmektedir. Sadece lafzi yorum yapmanın Kanunun ruhuna aykırı olacağı ve lafzi yorum yapılması halinde söz konusu işleme şartının çok sınırlı hallerde uygulanacağı düşünülmektedir.

Yine veri sorumlusu, bir düzenleme ile yükümlülük altına sokulmuş ise bu yükümlülüğü yerine getirmek için açık rıza olmaksızın zorunlu işleme faaliyetlerini gerçekleştirebilir. İşverenin çalışanların maaşlarını ödeyebilmesi için, çalışanlarının banka hesap numaralarını, evli olup olmadıklarını, bakmakla yükümlü oldukları kişileri, eşlerinin çalışıp çalışmadığını, sosyal sigorta numaraları gibi verileri işlemesi ilgili işleme şartının verdiği yetkiye örnek olarak verilebilir.

Bununla birlikte, Anayasada tanınan kişisel verilerin korunması hakkına yalnızca tüzük, yönetmelik veya diğer herhangi bir idari işlem ile sınırlama getirilmesi mümkün değildir. Bir örnekle açıklamak gerekirse, 6698 sayılı Kanun ile düzenlenmiş olan istisna hükümleri idarenin bir düzenleyici işlemi ile belirlenmiş olsaydı bu istisnaların Anayasaya aykırılığından bahsetmek mümkün olabilecekti.

Nitekim kişisel verilerin işlenmesi ve gizliliğinin korunmasına ilişkin Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumuna (BTK) doğrudan düzenleme yetkisi veren düzenleme AYM'nin 09.04.2014 tarihli, E. 2013/122, K. 2014/74 sayılı kararı ile iptal edilmiştir. AYM, kararında

3- KÜZECİ, Elif, Kişisel Verilerin Korunması, Turhan Kitabevi, Ankara, 2019, s. 342.

yasama yetkisinin devredilemezliği ilkesine vurgu yaparak Anayasanın açık bir şekilde kanunla düzenlenmesini öngördüğü konularda yasamanın yürütmeye doğrudan düzenleme yetkisi veremeyeceğini ifade etmiş; bu bağlamda BTK'ye verilen yetkinin Anayasaya aykırı olduğundan hareketle ilgili hükmü iptal etmiştir. Böylece kanunilik ilkesinin idare tarafından esnetilmesine müsaade edilmemiş, kişi hak ve özgürlüklerinin Anayasa hükümleri bağlamında ihlal edilmesi ihtimalinin önüne geçilmiştir.

AYM bir başka norm denetimi kararında Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu, Atatürk Araştırma Merkezi, Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu ve Atatürk Kültür Merkezi Başkanlıklarına KHK ile verilen “Yüksek Kurum ve Kurumların, millî savunma ve millî güvenliğe ilişkin hususlar saklı kalmak kaydıyla, görev alanıyla ilgili olarak gerekli gördüğü bilgileri bütün kamu kurum ve kuruluşlarından ve diğer gerçek ve tüzel kişilerden Başbakan veya ilgili Bakan aracılığıyla istemeye yetkili olduğu, kendilerinden bilgi istenen bütün kamu kurum ve kuruluşları ile diğer gerçek ve tüzel kişilerin, bu bilgileri zamanında ve noksansız vermekle yükümlü olduğu” düzenlemesini temel hak ve hürriyetlerin ancak kanunla sınırlanabileceğinden hareketle ve kurumlara verilen yetkinin özel hayatın gizliliği ve kişisel verilerin korunması hakkının sınırlandırılmasına ilişkin bir düzenleme olmasından dolayı 10.01.2013 tarihli, E. 2011/141, K. 2013/10 sayılı kararı ile ilgili hükmü iptal etmiştir.

Yine AYM'nin yakın tarihli iki kararında ise, Strateji ve Bütçe Başkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ve İletişim Başkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile Başkanlıklara verilen “görevleri ile ilgili olarak gerekli gördüğü bilgileri bütün kamu kurum ve kuruluşlarından ve diğer gerçek ve tüzel kişilerden doğrudan isteme” yetkisinin iptali için açılan davalarda uygulamayı Anayasaya uygun bularak iptal etmemiştir. Ancak karşı oylarda ilgili kuralın hem konu

bakımından hem yetki yönünden hem de içerik yönünden Anayasaya aykırı olduğu görüşü de savunulmaktadır. (Kararlar: 13.10.2021 tarihli, E. 2018/133, K. 2021/70 sayılı; 03.03.2021 tarihli, E. 2018/134, K. 2021/13 sayılı)

II. AB HUKUKU KAPSAMINDA DEĞERLENDİRME

Genel Veri Koruma Tüzüğü'nün (GVKT) uygulaması kapsamında açık rıza alınmasını gerektirmeyen haller tanımlanmış ve buna göre veri sorumlusunun hukuki bir yükümlülüğünü yerine getirebilmesi için veri işlemesi de Tüzüğü'nün 6'ncı maddesi çerçevesinde değerlendirilmiştir. Ancak Türk mevzuatından farklı olarak GVKT kanunlarda açıkça öngörülme ve hukuki yükümlülüğün yerine getirilmesi hususlarını birbirinden ayırmamıştır. Konuya ilişkin İrlanda Veri Koruma Otoritesinin "Kişisel Verilerin İşlenmesinin Hukuki Mesneti Rehber Notu" başlıklı çalışmasında bir sözleşmenin kurulması veya ifası ile doğrudan doğruya ilgili olması kaydıyla kişisel veri işlenmesinin gerekli olması şartına benzer şekilde, bir hukuki yükümlülüğe dayanmak için veri sorumlusunun, söz konusu yükümlülüğe uymak için işlemenin gerçekten 'gerekli' olup olmadığını değerlendirmesi gerektiği; bu sebeple hem şeffaflık hem de hesap verebilirlik ilkeleri doğrultusunda, veri sorumlularının işlemeyi gerektiren hukuki yükümlülüğü doğuran özel kanunu, tavsiyeyi, kurul veya mahkeme kararını, içtihadı veya rehberi açıkça işaret etmeleri gerektiği ifade edilmiştir.⁴ Ayrıca ilgili rehber notunda hukuki yükümlülük işleme şartının birincil bir kanuni düzenleme olabileceği gibi ikincil derecedeki mevzuata da (ör.yönetmelik) işaret edebileceği belirtilmiştir.

Madde 6/3, hukuki yükümlülüğün üye devletler veya AB hukuku tarafından belirlenmesi gerekliliğini doğurmaktadır. GVKT'nin Gereğesininin 41'inci maddesinde, kanuna tabi olan kişiler için kanunun uygulanması öngörülebilir olduğu sürece, bunun

3- DPC, "Guidance Note: Legal Bases for Processing Personal Data", s. 14-15, <https://www.dataprotection.ie/sites/default/files/uploads/2020-04/Guidance%20on%20Legal%20Bases.pdf>, E.T: 30.11.2023.

açık bir hukuki yükümlülük olması gerekmediği vurgulanmıştır. Veri sorumlusunun genel amacının, genel hukuk kurallarında veya özel kanunda yeterince açık bir temeli olan hukuki bir yükümlülüğe uymak olduğu kabul edilmiştir. Söz konusu yükümlülük, belirli kanuni hükme atıfta bulunarak veya onun uygulamasını açıkça ortaya koyan bir tavsiye, kurul kararı veya rehber gibi kaynaklara işaret ederek tanımlanabiliyorsa hukuki yükümlülük işleme şartı olarak kabul edilebilecektir. Örneğin bir mahkeme kararı, kişisel verilerin belirli bir amaç için işlenmesini gerektirebilir ve bu karara uyulması aynı zamanda kanuni bir zorunluluktur. İdarece tesis edilen düzenleyici işlemler de ayrıca, uygulamayı destekleyen kanuni bir temelin olması durumunda hukuki yükümlülük olarak değerlendirilmiştir.⁵

III. SONUÇ

Anayasa'nın 20'nci maddesi ile güvence altına alınmış olan kişisel verilerin korunmasını isteme hakkı mutlak bir hak olup Anayasa ile bu hakka bir sınırlama getirilmediğinden genel olarak haklar için öngörülen sınırlama yönteminin kullanılması ve bu kapsamda söz konusu hakkın özüne dokunulmaksızın ve ölçülü olarak kanunlar ile sınırlandırılması gerekir. Bu anlamda 6698 sayılı Kanun kişisel verilerin düzenlenmesine ilişkin Anayasanın tanıdığı kapsamda sınırlayıcı bir düzenlemedir. Ancak her kanun gibi 6698 sayılı Kanun'un da kişisel verilerin işlenmesine yönelik tüm faaliyet alanlarına ilişkin düzenleme yapması beklenemez. Anayasa Mahkemesi kararları ve doktrinin de kabul ettiği üzere kanunla çerçevesi çizilen bazı normların detaylı olarak düzenlenmesi yönetmelikler, tebliğler, genelgeler eliyle yürütülebilir. Her halükârda alt düzenlemeler ilgili bir kanun maddesinden kaynaklanmaktadır. Ancak bu düzenlemeler ile temel hak ve hürriyetlerin sınırı genişletilebilirken hem

5- ICO, "A guide to lawful basis", <https://ico.org.uk/for-organisations/uk-gdpr-guidance-and-resources/lawful-basis/a-guide-to-lawful-basis/lawful-basis-for-processing/legal-obligation/>, E.T. 06.09.2023.

Kanun'un ruhuna hem Anayasa'nın ruhuna aykırı olarak söz konusu normların daraltılması yahut yeni bir düzenleme getirilerek hakların kullanılmasının engellenmesi mümkün değildir. Bu anlamda idare tarafından tesis edilen usulüne uygun yürürlüğe konulmuş düzenleyici işlemler (Özel nitelikli kişisel verilerin Kanun kapsamında nasıl işleneceğine ilişkin Sağlık Bakanlığı tarafından bir yönetmelik çıkartılması, düzenleyici idari otoriteler tarafından verilen ilke kararı vb. tüm kamuyu ilgilendiren idari işlemler) iptal edilmediği sürece idari teşkilat içerisinde bağlayıcı niteliği haizdir ve uygulanması gerekir.

Öte yandan, bazı durumlarda idarenin takdir yetkisi mevcuttur. İdarenin faaliyetlerini düzenleyen mevzuatta her türlü ayrıntının gösterilememesi, zaman içinde idarenin karşılaştığı sorunların artışı, kamu hizmetlerinin değişen nitelikleri idari işlemlerin öngörülebilirliğini etkileyici niteliktedir. İdarenin ne zaman, nerede, nasıl bir işlem yapacağını hukuk kuralları ile baştan emredici bir biçimde saptanmadığı durumlarda, takdir yetkisinin varlığı kabul edilmektedir. Buna göre takdir yetkisi, idareye, işlemin sebebini, konusunu, zaman ve yerini belirlemek; çeşitli çözümlerden birini seçmek, işlem yapmak ya da yapmamak konusunda verilen hareket serbestisidir. Dolayısıyla bir konuda idarenin takdir yetkisinden söz edebilmek için idareye verilen yetkinin nasıl kullanılacağını mevzuatta açıkça gösterilmemiş olması, bir eylem ya da işlemin yapılmasında kanunen geçerli birden fazla yolunun bulunması ve idarenin bu yollardan dilediği birini seçebilmesi gerekmektedir. 6698 sayılı Kanun'un 5'inci maddesinin yorumlanması açısından da kesin kıstaslar öngörülmemiş olup söz konusu hukuki yükümlülüğün yerine getirilmesi veya kanunlarda açıkça öngörme hususları değerlendirilirken dar veya geniş yorum yapılması idarenin takdir yetkisi kapsamındadır. Hangi hukuka uygunluk sebebini hangi başlık altında değerlendirileceğinin tayininde bir takdir yetkisine gidilmesinin olaya uygulanacak

normun Anayasaya aykırı olduğu yahut temel hak ve özgürlüklere bu şekilde bir kısıtlama getirildiği şeklinde yorumlama yapılması gerekliliğini de beraberinde getirmeyeceği değerlendirilmektedir.

Ezcümlle, 6458 sayılı Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu'nun 99'uncu maddesi, *“(1) Yabancılara, başvuru ve uluslararası koruma statüsü sahiplerine ait kişisel veriler, Genel Müdürlükçe veya valiliklerce ilgili mevzuata ve taraf olunan uluslararası anlaşmalara uygun olarak alınır, korunur, saklanır ve kullanılır.”* hükmünü haizdir. Yine sayılı Kanun'un 121'inci maddesinde, bu Kanunun uygulanmasına ilişkin usul ve esasların yönetmeliklerle belirleneceği düzenlenmiştir. Bu kapsamda çıkarılan Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanununun Uygulanmasına İlişkin Yönetmelik'in *“Kişisel verilerin alınması ve saklanması”* başlıklı 124'üncü maddesinde;

“(1) Genel Müdürlük veya il müdürlüğü tarafından Kanun kapsamındaki yabancıların parmak izleri, avuç içi, retina, ses taramaları, fotoğrafları gibi kişisel verileri Genel Müdürlük tarafından belirlenen usul ve esaslar çerçevesinde alınır, korunur, saklanır, kullanılır ve paylaşılır.

(2) Alınan kişisel veriler, yabancıнын kimlik bilgileri ile birlikte, ne zaman ve kim tarafından alındığı belirtilmek suretiyle, bu amaca özgü sisteme kaydedilerek saklanır.

(3) Vize başvurusunda bulunan devlet ya da hükümet başkanları ile üst düzey hükümet görevlilerinden, Türkiye'ye davet edilen resmi delegasyon üyelerinden ve bunlara refakat eden eşi ile çocuklarından ve vize veya ikamet başvurusunda bulunan on iki yaşından küçük çocuklardan parmak izi alınmaz.”

düzenlemesine yer verilmiştir.

Dolayısıyla, 6458 sayılı Kanun'un 99'uncu maddesi uyarınca yabancılara, başvuru ve uluslararası koruma statüsü sahiplerine ait biyometrik veri niteliğindeki “parmak izi” verilerinin Göç İdaresi Genel Müdürlüğüne veya valiliklerce işlenmesi, 6698 sayılı Kanun'un 6/3 fıkrasında düzenlenen “*Kanunlarda açıkça öngörülmesi*” kişisel veri işleme şartı uyarınca işlenmiş olacaktır. Zira, her ne kadar 6458 sayılı Kanun'un 99'uncu maddesinde doğrudan “parmak izi” verisinin işlenmesinden bahsedilmiyor ise de söz konusu Kanun'un verdiği yetkiye dayanılarak çıkarılan Yönetmelik ile hangi kişisel verilerin nasıl işleneceğine ilişkin usul ve esaslar düzenlenmiş durumdadır. Bu nedenle, kişisel verilerin işlenmesine dair bir kanun hükmüyle genel çerçeve çizilmiş ise, bu hükmün ayrıntılı düzenlemesinin Yönetmelik'te yer alması, söz konusu kişisel verilerin “Kanunlarda açıkça öngörülmesi” şartı uyarınca işlenmesine halel getirmeyecektir.

Başka bir örnek olarak 05.11.2008 tarihli ve 5809 sayılı Elektronik Haberleşme Kanununun 4, 6, 12, 49, 51 ve 60'uncü maddelerine dayanılarak hazırlanan Elektronik Haberleşme Sektöründe Kişisel Verilerin İşlenmesi ve Gizliliğin Korunmasına İlişkin Yönetmeliğinin “Açık rıza alma şartları” başlıklı 8'inci maddesinin 1'inci fıkrasının (e) bendi “*Trafik ve konum verilerinin üçüncü taraflara aktarımının söz konusu olduğu durumları için;*

- 1) *Aktarılabacak verinin kapsamı,*
- 2) *Aktarılabacak tarafın adı ve açık adresi,*
- 3) *Aktarma amacı ve süresi,*
- 4) *Üçüncü tarafın yurt dışında olması halinde verinin aktarılabacağı ülkenin adı,*

şeklindeki bilgiler verilerle ayrıca açık rıza alınır. Bu bilgilerde değişiklik olması halinde tekrar açık rıza alınır.” hükmü gereğince veri sorumlularının ad ve açık adreslerinin ilgili kişilerden açık rıza alınması sırasında bildirilmesi gerektiği hususu

yönetmelikle düzenlenmiştir.

05.01.1961 tarihli ve 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu, 14.6.1973 tarihli ve 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu, 17.3.1981 tarihli ve 2429 sayılı Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkında Kanun, 05.06.1986 tarihli ve 3308 sayılı Mesleki Eğitim Kanunu, 08.02.2007 tarihli ve 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu, 20.06.2012 tarihli ve 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu, 25.04.2006 tarihli ve 5490 sayılı Nüfus Hizmetleri Kanunu, 30.05.1997 tarihli ve 573 sayılı Özel Eğitim Hakkında Kanun Hükmünde Kararname, 10.07.2018 tarihli ve 30474 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan 1 sayılı Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesinin 301'inci maddesine dayanılarak hazırlanan Millî Eğitim Bakanlığı Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliğinin “Diploma Düzenlenmesi” başlıklı 69'uncu maddesinin 3'üncü fıkrası *“Diplomaların düzenlenmesinde aşağıdaki esaslara uyulur. a) Düzenlenen diplomalarda; T.C. Kimlik No, Adı ve Soyadı, Baba Adı, Ana Adı, Doğum Yeri ve Tarihi, Diplomayı Veren Okul, Okulun Bulunduğu İlçe ve İl Adı, Okul Numarası, Diploma Numarası, Yabancı Dil, Diploma Puanı, Diploma Tarihi, Öğrenim Süresi, Diploma Güvenlik No, varsa program türü ile Alanı/Dalı bilgilerine yer verilir... c) Bilgiler kısaltılmadan yazılır.”* hükmü gereğince diploma üzerinde yazacak veriler yönetmelikle belirlenmiştir.

Yine 07.05.1987 tarihli ve 3359 sayılı Sağlık Hizmetleri Temel Kanunu'na ve 10.07.2018 tarihli ve 30474 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan 1 sayılı Cumhurbaşkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'nin 355'inci ve 508'inci maddelerine dayanılarak hazırlanan Hasta Hakları Yönetmeliğinin *“Sağlık Kuruluşunu Seçme ve Değiştirme”* başlıklı 8'inci maddesinin 4'üncü fıkrası *“Hastanın sağlık kuruluşunda kalmasında tıbben fayda bulunmayan veya bir başka sağlık kuruluşuna nakli gerekli olan hallerde, durum hastaya veya 15 inci maddenin ikinci fıkrasında belirtilen kişilere açıklanır. Nakilden önce, gereken bilgiler nakil talebinde bulunulan veya tıbben*

uygun görülen sağlık kuruluşuna, sevkeden kuruluş veya mevzuatla belirlenen yetkililerce verilir. Her iki durumda da hizmetin aksamadan ve kesintisiz olarak verilmesi esastır.” ve “Personeli Tanıma, Seçme ve Değişirme” başlıklı 9'uncu maddesinin 1'inci fıkrası “Hastaya talebi halinde, kendisine sağlık hizmeti verecek veya vermekte olan tabiplerin ve diğer personelin kimlikleri, görev ve unvanları hakkında bilgi verilir.” hükümlerinde hasta verilerinin nakil halinde nakledilecek kuruluşa aktarılması ve hastaya hizmet veren doktorlar/diğer personelin kimliklerinin taraflarına bildirilmesi hususlarının yönetmelikle düzenlendiği görülmektedir.

Yukarıdakilerin yanı sıra 07.11.2013 tarihli ve 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkında Kanununun 21 ve 84'üncü maddelerine dayanılarak hazırlanan Taksitle Satış Sözleşmeleri Hakkında Yönetmeliğin “Sözleşmenin zorunlu içeriği” başlıklı 6'ncı maddesinin 1'inci fıkrası “Taksitle satış sözleşmelerinin aşağıdaki bilgileri içermesi zorunludur: a) Tüketicinin adı, soyadı ve iletişim bilgileri. b) Satıcı, sağlayıcı veya kiralayanın isim, unvan, açık adres, telefon ve varsa diğer iletişim bilgileri...” hükmü kapsamında taksitle satış yapılan hallerde sözleşmelerde yer alması gereken asgari tüketici bilgileri ilgili yönetmelikle düzenlenmiştir.

Nasuh Akar Mah. 1407. Sokak No:4 06520
Balgat-Çankaya/Ankara // www.kvkk.gov.tr
Tel: 0 (312) 216 50 00 // Faks: 0 (312) 216 50 52